

Υ Μ Ν Ο Σ

Στήν ψυχή μου τώρα
κάποια μυροφόρα
νέα πνοή σαλεύει,
σάν ανατριχίλα,
μές σέ κρίνων φύλλα,
στής νυχτιάς τὰ ἐρέβη,—

—Νὰ χαρῶ δυό μάτια—
σὲ ἀνθικά παλάτια,
μοῦ τραβοῦν τὴ σκέψη,
ποῦ ἀπ' τὸν ἥλιο κάτι
τὸν καλοκαιριάτη
θάχουν κρυφοκλέψει,

Κ' ἔχουνε τὴ γλύκα
ποῦ μονάχα βρῆμα
δταν σιγοπέφτει
λές σ' ἀνθῶν κλινάρι
τὸ χλωμὸ φεγγάρι,
σὲ νερῶν καθρέφτη.

—Νὰ χαρῶ δυό χεῖλη—
ἢ δροσιά τοῦ Ἀπρίλη
πάνω τους γελάει,
κι δταν μοῦ μιλοῦνε,
σὰ νὰ μὲ καλοῦνε
στήν ἀγάπη πλάι.

Καὶ τὰ δυό σου χέρια,
κρίνα ἢ περιστέρια ;
κι ἄλλ' σὰ λουλουδί,
κι ἄλλ' μιὰ ἀρμονία
στὴ δική μου ἀνία
ἔξωρο τραγοῦδι.

ΑΓΗΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ

ΧΙΝΟΠΩΡΙΑΤΙΚΗ ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Πεῖσμα, κλάμα ἢ βροχή
Ποῦ βαριά στήν ψυχή
Μοῦχει ἀφίσει,
Σὰ μιὰ βούλλα μὲ διὰ
Μὲ τὰχνάρια μαδιά,
—Θλίψης βρύση.—

Πάνωδὲ μου οὐρανός
Χινοπώρου, θαμπός,
Συλλογίεται,
Περασμένες χαρές
Τοῦ Μαγιοῦ, καὶ φορὲς
Ξεγελιέται,

Σὲ μιὰ ἀχτίδα γοργή,
Ποῦ γλιστρώντας νὰ βγεῖ,
Στ' ἀχωράφια,

Σπέρνει γύρω λαμπρές
Ἵμορφιάς ζωγραφιές
Καὶ χρυσάφια.

Καὶ σὲ μι' ἄκρη, ὦ γιορτή !
Παπαρούνα ἀνοιχτή,
Φλόγας τάσι,
Χινοπώρου ἀξαρνιά,
Σὲ ψυχῆς καταχνιά
Νέο γιορτάσι,

Ξαναγύρισμα ἀργό
Στῆς χαρᾶς τὸν καιρό,
Πῶς φωτίζει,

Τωρινὰ καὶ παλιὰ !
Μὲ διπλὴν ἀντηλιά
Μὲ γιομίζει.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΜΑΛΑΜΟΥ

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ἀπὸ ἓνα ἀξιόλογο ἄρθρο τοῦ φίλου μας κ. Ἀλεξ. Στατίμετζ, δημοσιευμένο στὸ περιοδικὸ τοῦ κ. Βέη «Βυζαντινο — Νεοελληνικά Χρονικά», γιὰ τὸ ζήτημα τῆς γλωσσικῆς μεταρρύθμισης στὸν τόπο μας, ἀποσποῦμε τὰκόλουθο κομμάτι, ποῦ τὸ δημοσιεύουμε μὲ εὐχαρίστηση, κρατώντας γιὰ ὠρισμένα σημεῖα καὶ τίς ἐπιφύλαξές μας :

Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ θεωρήσει κανεὶς μόνο ἀπὸ γλωσσικὴ ἢ λογοτεχνικὴ ἀποψη. Ὁ «Δημοτικισμὸς» στήν Ἑλλάδα εἶναι ἓνα Κοινωνικὸ ζήτημα, μιὰ κοσμοθεωρία, ὅπως ὁ Σοσιαλισμός. Τὸ νεοαρσοσιαλιστικὸ Κόμμα τῆς Ἑλλάδας, τουλάχιστο θεωρητικὰ, στηρίζεται στὴ βάση τοῦ δημοτικισμοῦ. Πρὸς ταῦτα γιὰ ἓναν ἀγώνα τοῦ νεοελληνικοῦ Νοῦ ἐναντίον τοῦ ψευτοκλασικισμοῦ ποῦ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ ἔσθησε ἢ Ἀρχαιότητα, κρατᾷ δεμένο τὸν Ἑλληνικὸ λαό. Αὐτὸς ὁ ἀγώνας, στὶς τελευταῖες δεκαετηρίδες, προπάντων, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποῦ φάνηκε ὁ Ψυχᾶρης, καί

στὰ τελευταῖα χρόνια, ἀπὸ τὸν καιρὸ τῆς στρατιωτικῆς ἐπανάστασης τοῦ 1909, πῆρε τὴν δεξίτερή του μορφή. Ὅποιος θέλει νὰ νιώσει τὴ σημασία καὶ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ τοῦ νεοελληνικοῦ Κινημάτου, πρέπει νὰ συγκρίνει τὴν Ἑλλάδα τοῦ 1921 μὲ κείνη τοῦ 1897. Δυὸ εἶναι οἱ κυριώτεροι παράγοντες αὐτῆς τῆς μεταβολῆς. Ὁ ἓνας εἶναι ἐκεῖνο τὸ τμήμα τῆς πνευματικῆς Ἑλλάδας ποῦ ἀναγνωρίζει τὸν Ψυχᾶρη γι' ἀρχηγὸ τοῦ κ' ἔχει γιὰ ὄργανο τοῦ ἀγώνα του τὸ βδομαδιατικὸ λογοτεχνικὸ περιοδικὸ «Νουμάς». Αὐτὸ τὸ φύλλο κάνει πάντα ἓνα ριζοσπαστικὸ καὶ συνεπὴ ἀγώνα ἐναντίον κάθε γλωσσικῆς πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀπισθοδρομικότητος. Στὸν ἀγώνα αὐτὸν χρωστᾷμε τὸ πὸ πολὺ τὴ νύχχὴ μιᾶς εἰννοικῆς λύσης στὸ γλωσσικὸ πρόβλημα ποῦ βάραινε ὡς τώρα σὲ ἄλλη τὴν πνευματικὴ καὶ πολιτισμένη ζωὴ τῆς Ἑλλάδας. Ὁ δεῦτερος σημαντικὸς παράγοντας εἶναι ὁ «Ἐκπαιδευτικὸς Ὀμιλος», ποῦ ἰδρύθηκε στήν Ἀθήνα ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια. Μὲ τὴ βοήθεια αὐτοῦ ποσορθώθηκε νὰ ἀδηγηθεῖ σὲ μιὰ ὀριστικὴ λύση τὸ γλωσσικὸ ζήτημα. Ὁ Ὀμιλὸς αὐτός, πάνω σὲ βάση ἐπιστημονικῆ καί

παιδαγωγική, δὲ δουλεύει μόνο γιὰ τὴ γλωσσικὴ μεταρρύθμιση καὶ γιὰ τὴν Παιδεία μὰ καὶ γενικὰ γιὰ τὴν ἀνύψωση τοῦ πνευματικοῦ ἐπίπεδου τοῦ λαοῦ, πού ζεῖ ἀκόμα κάτω ἀπὸ τὴν ἰδεολογία τῆς καθαρᾶ-
ουσιας. Πολλοὶ κύκλοι τῆς Κοινωνίας, ὅπως τὸ Πανεπιστήμιο, καὶ ἓνα μεγάλο μέρος τοῦ τύπου, δείχνουν ἀκόμα μικρὴ ἢ καὶ καμιά συμπάθεια στὸ κίνημα αὐτό. Ὅμως καὶ καμιά μεγάλη ἀντίσταση, ὅπως στὰ Ἐδαγγελιακὰ καὶ Ὁρεσσειακὰ τοῦ 1901 καὶ 1903 δὲν παρουσιάζεται σήμερα. Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα ἀπὸ τὸ μέρος τῆς λογικῆς εἶναι πιά λυμένο καὶ ὁ καθένας πού ἀγαπᾷ τὸ λαὸ πρόθυμα θὰ συμφωνήσει μὲ τὰ λόγια τοῦ Βενιζέλου — αὐτὸς ἔδωσε μιὰ μεγάλη ὠθησὴ στὴ γλωσσικὴ μεταρρύθμιση — πού στὰ 1917 ὑστερεῖ ἀπὸ τὸ μπάσιμο τῆς δημοτικῆς στὰ ἴσκολα, εἰπε «Βάλαμε σήμερα τὸ θεμέλιο γιὰ ἓνα μεγάλο ἔργο. Εὔχομαι νὰ φτάσει σὲ καλὸ τέλος, γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἔθνους».

ΝΕΟΕΛΛΗΝΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

N. ΠΕΤΙΜΕΖΑ : « Ἀπλὰ λόγια ».

Μιὰ ἀπλότητα καὶ μιὰ ἀφέλεια χαρακτηρίζει τὴν ἔμπνευσή του. Ἴσως κάποτε περισσότερη παρ' ὅση θάπρεπε. Θέματα πού δὲν ἔχουνε τίποτα τὸ ποιητικὸ, πού δὲν μποροῦνε νὰ δώσουνε μιὰν ἀληθινὴ συγκίνησιν, τραδιοῦνται μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ γίνει μιὰ παραβολὴ ἢ εἰκόνα («Μὴ μ' ἀγγίζεις»). Πνοὴ κάποιου ἠθογραφίας, λίγο πετυχημένη. Μίμηση τραγουδιοῦ λαϊκώτερου, πού μόνο σὲ μερικὰ μέρη ξεχωρίζει («Ὁ Πραματευτῆς»). Κι ἀφοῦ πήραμε τὰ ψεγάδια πρώτα, ὡς προχωρήσουμε : Ὁ στίχος του σὲ πολλὰ μέρη ἀδούλευτος ἀκόμα, ἀτρόσεχτος, μὲ χασμωδίες καὶ κακόφωνες συγκοπές, καὶ κάπου - κάπου δίχως μουσικὴν καὶ ἀρμονία, ἴσως ἀπὸ ἔλλειψη πείρας στὴ μετρικὴ δούλεψη. Δυστυχῶς ὅλα αὐτὰ τὰ ψεγάδια τὰ σημεῖωσα ἀνεδὸ μόνο τὸ πρῶτο μέρος τῆς συλλογῆς του, τὰ Ἄγριολούλουδα, ποῦναι καὶ τὸ χειρότερο, καὶ πού πρέπει νὰ τὸ μολογήσω πὼς πολὺ ἄσκημα μὲ διάθεσι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἴσως σ' αὐτὸ νᾶναι καὶ τὰρχαιότερα τραγούδια του, γιὰ καὶ ἡ διαφορὰ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο ἴσως εἶναι σημαντικὴ.

Εὐτυχῶς ἀπὸ τὸ δεύτερο μέρος, τὴς «Παλιᾶς θύμης», ὁ ποιητῆς μᾶς σήνει τὴν παλιὰ ἐντύπωσιν κ' ἀρχίζει νὰ μᾶς δίνει τὴ διανοητικὴ ἱκανοποίησιν, πού μᾶς τὴ γεμίζει ἀσφαλῶς στοῦς «Στοχασμοῦς», τὸ στερεὸ καὶ καλύτερο ἴσως μέρος τῆς ὅλης τοῦ συλλογῆς. Ὁ κ. Πετιμεζᾶς σ' αὐτὰ φαίνεται πὼς βρῖσκει τὸ δρόμο του. Μιὰ γλυκεῖα μελαγχολικὴ διάθεσι, μιὰ κρυφὴ λύπη—ὦ, τὸ αἰώνιο σαράκι τῆς ζωῆς τοῦ αἰσταντικῆ ἀνθρώπου ! — κάνουν τὴν ψυχὴν του νὰ ξεσύνεται σὲ ποιητικὴν ἐκδήλωσιν ἀρτιώτερη, μουσικώτερη, βαθύτερη. Κάτι μᾶς μένει ἀπὸ τὸ τραγούδι του. Εἶναι ἡ λυρικότητι, πού βρῖσκει μιὰν ἀνταπόκρισιν στὴν ψυχὴν μᾶς μὲ κάποια ἀνάλογα συναισθήματα. . . Δὲν εἶναι «κύμβαλον ἀλαλάζον» πού τᾶκούμε μὲ δυσφορία. Εἶναι ἡ ψυχικὴ θλίψιν πάντα ἢ ἴδια μὰ καὶ πάντα ἀτέλειωτη στὴς μύριες διάφανες ἀπόχρωσές τῆς. Ἔτσι σταματήσαμε, ἀπὸ ἀδερφικὴ ὁμοιοπάθεια, σὲ πολλὰ τραγούδια του ἀπὸ τὴς «Παλιᾶς θύμης» καὶ τὰ «Σκόρπια φύλλα». Ὁ ποιητῆς, ἀπὸ πείρα τῆς ζωῆς του, ἔλαρει νὰ ζωγραφίσει καὶ νὰ ἀναλύσει καθαρά, λιτὰ, ἀπλὰ, καὶ γινόντο βαθύτερα στὴν ἐντύπωσιν,

μερικὰ κομμάτια τῆς ψυχῆς του, τοῦ ἑαυτοῦ του, πού ἔχει μιὰ κλίση στὴ μελαγχολικὴ διάθεσι. Καὶ ἀναγνωρίζουμε τὴν κλίση αὐτὴ καὶ τὴν ἐκδήλωσίν τῆς, γιὰ εἶναι εἰλικρινῆς. Γιὰ φαίνεται τὸ ἀληθινὸ ξεσπάσμα μιᾶς ψυχικῆς ἀνάγκης. Ἡ μούσα του ἐδῶ μᾶς δίνει στίχους ἀρτιώτερους, μουσικώτερους. Παίρνω στὴν τύχη :

«Καμπάνια πού χτυπᾶς ἀργὰ τᾶποσπεροῦ τὴν ὥρα,
Κι ἀχολογᾶει ὁ ἀντίλαλος βαθειὰ μὲς στὴν ψυχὴ,
Σὰ μὲ καλεῖς μ' ὄνειρατα γλυκὰ κ' ἐλπιδοφόρα,
Στὴν ἐκκλησιά σου θὲ νὰρῶ τὴν ἔρημν καὶ φτωχῆ. . .»

Κομμάτια σὰν κι αὐτὸ μᾶς προσηγοῦνε κατοπινῆ ἀνθησὴ ποιητικὴ πὸ μεστή.

Στὸ τελευταῖο μέρος τῆς συλλογῆς του, τοῦς «Στοχασμοῦς», περνᾶει μιὰ ἀλαφρὴ φιλοσοφικὴ πνοή, πού σημάδια τῆς βρήκαμε καὶ σὲ κάποια προηγουμένια του τραγούδια («Τὰ τριστιχὰ τῆς ζωῆς»). Ἡ βαθύτερη ἐνατένισιν τῆς ζωῆς, ἡ φιλοσοφικὴ ἐγκρατέρευσις σὴν ἀναπόφευγν Μοῖρα, ἐνώνεται μὲ τὸν ἄσθητο πόθο τοῦ πνευματικοῦ πεταμένου καὶ τοῦ διανοητικοῦ λυτρωμοῦ. (Παρ. «Στὴ Μοῖρα», «Ὅλα πὸ πέρα» κλπ.) Καὶ οἱ νέες κοινωνικὲς ἀντιλήψεις δὲν ἀφίνουνε ἀνεπηρέαστο τὸν ποιητὴ μᾶς. («Ὁ πόλεμος», καὶ κάπως τὸ «Στὰ παλάτια»). Καὶ τοῦτο παίρνει μιὰ ξεχωριστὴ σημασία, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὸ μιλιταριστικὸ περιβάλλο πού ἔησε χρόνια ὀλόκερα, ὅπως ὀρθὰ σημειώ-
νει κι ὁ Ρήγης Γκόλαρης.

Ἔτσι ἡ μελαγχολικὴ κ' ἐλαφρὴ φιλοσοφικὴ διάθεσι περνοῦνε ὡς τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Ν. Πετιμεζᾶ. Θάταν κρίμα ἂν ἔβγαίνε ὅξω ἀπ' αὐτές, διάζοντας τὴν ἔμπνευσή του νὰ βουτήξει καὶ σ' ἄλλες πηγές. Ἄν καὶ ἀργὰ, ὅμως ἡ ποιητικὴ βρῦσι δὲ στέρεψε γι' αὐτόν. Εὐτυχῶς ὁ στίχος :

Κ' ἡ βρῦσι στέρεψε γιὰ σέ, κι οὐτ' ἔχει κἂν μιὰ στάλα.

δὲν ἀληθεύει γιὰ τὸν ποιητὴ του, ὅπως τουλάχιστο μᾶς δείχνουνε τὰ «Ἀπλὰ λόγια», ἡ πρώτη αὐτὴ συλλογὴ του. Ἄς φροντίσει μόνο νὰ φέρει ἀμόλεφτο στὴν κοίτην του τὸ διάφανο νερὸ, τὸ μαγικὸ, τῆς βρῦσις αὐτῆς, καθαρίζοντάς το ἀπὸ κατὶ χαλίκα καὶ βούρλα—μετρικῆς μορφῆς — πού χαλοῦνε τὸν ἀβίαστο δρόμο..

K. ΚΑΡΘΑΙΟΥ : «Τὰ τραγούδια τοῦ νησιοῦ μου καὶ οἱ Κρησιώτικες μελωδίες».

— Ἡ ποιητικὴ φιλοσοφία τοῦ κ. Καρθαίου εἶναι γεμάτη ἀπὸ πεσσιμισμὸ. Τὴ ζωὴ στὴς διάφορες ἐκδηλώσεσι τῆς, στὴς χαρῆς τῆς, στὴς ἡδονές τῆς, στοῦς κόπους τῆς, τὴ βλέπει μὲ τὴ ματιὰ τοῦ πεσσιμιστῆ. Ὅλα μοιραῖα καὶ ἀναπόφευγα, καταλήγουσι στὴν ἐκμηδένισιν, στὸ χαμὸ, στὸ θάνατο :

«Καὶ πᾶς σοφὸς νὰ κοιμηθεῖς δυὸ ὀργιές βαθιὰ στὸ
(χῶμα) . . .»

Ἡ μοῖρα ὅλων τῶν ὀραίων εἶναι ἡ κατακλιτήτι :

«Ὅλα τὰ ὀραῖα περνοῦν, φίλε, δακῆτω !»

Τίποτα πού νὰ ὑπόσχεται ἓνα καλύτερο μέλλο, κἂν νᾶναι φῶς, ἔστω «ἀλλο καὶ μακρινόν», στὸ μέγα σκότος κ' ἔρημο, πού εἶναι ἡ ζωὴ :

«Ένα τρανό είναι, φίλε, κομητήρι
τῆς ζωῆς τὸ περβόλι»...

Τὴν ἀντίληψη τῆς ζωικῆς ματαιότητος, τὴν ἀπο-
γοητεψή του ἀπ' αὐτὴν, τὴ βλέπουμε σὲ πολλὰ τρα-
γούδια τῆς συλλογῆς του. Κι αὐτὴ ἀκόμα ἢ μαγιάκι
ἀνδρησῆ τῆς φύσης («Πρωτομυθία»), δὲν τοῦ ξαστε-
ρῶνει τὴν ψυχὴ. Μπροστὰ στοὺς ἡμέρους τῆς ξανθῆς
νότις φέρνει τὴν εἰρωνία τῶν γερατειῶν :

«Θὰ μαραθοῦν
τᾶνθια, καὶ τὰ χρυσὰ θὰ γίνουν χόνη»...

Ἀλλὰ ὁ ποιητὴς δὲ σταματᾷ ἴσαμε δῶ. Μὲ μιὰ ὁλο-
τελα Ὀμορ Καγιαμικὴ διάθεση μᾶς δίνει καὶ τὴν ἀν-
τιδραση ἐναντίον τοῦ θλιβεροῦ ἀλλὰ ἀληθινοῦ τοῦτο ἀ-
γνάντεμα τῆς ζωῆς. («Μὰ ἄφησε τὰ παράπονα, «Τὸ
τραγουδι τοῦ μπικρη» κτλ.). Ἀφοῦ, «σκῆς ὄνειρων
εἴμαστε, σύννεφα πού περνοῦμε», τίποτ' ἄλλο δὲ μᾶς
μένει σ' αὐτὴν, παρὰ τὸ πιστό, τὸ μεθῆσι. Θάταν ἀ-
πελιστικά γελοῖο νὰ μὴ φροντίσουμε νὰ γλεντήσουμε
τὴ ζωὴ αὐτὴ ἀφοῦ τόσο πρόσκαιρη καὶ μάταιη εἶναι :

«Κι ἀφοῦ χάσα ὄ,τι πρόσμενα, κι ὄ,τι φοβοῦμον τώρα
Μούχει ἀπομείνει, κράξε μου παιγνίδια ἀπὸ τὴ χώρα!
Κράξε λαγούτα καὶ βιολιά, καὶ γάμοσ' τὸ ποτήρι,
Τραγουδι οἱ πόνοι νὰ γενοῦν κ' οἱ θλίψεις πανηγύρι!»

Κάποτε τὴν τέτοια τοῦ ἀντίληψη γιὰ τὴ ζωὴ ὁ κ.
Καρθ. τὴν ἐκφράζει μὲ μιὰ πικρὴ εἰρωνεία καὶ κά-
ποτε μὲ μιὰ δυνατὴ, χτυπητὴ ἐκφραση, πού ἔχει ὅμως
κάτι τὸ πολὺ ἀντιποιητικὸ καὶ πεζολογικὸ, πού πρέπει
νὰ τὸ ἀποφεύγει :

Καὶ μὲς στὴ μούχλα περπατοῦν κατὶ μικρὰ σκουλήκια,
Ποῦ γι' ἀνθρωπότητες μιλοῦν κι ἄλλα μασκαράλγρια!»

Αὐτὰ εἶναι τὰ κύρια ἐσωτερικὰ χαρακτηριστικὰ
τῆς συλλογῆς τοῦ κ. Καρθαίου. Ἀποβλέπει στὸ νὰ δώ-
σει μιὰ ἐντύπωση, ἀδιαφορώντας ὅμως πῶς. Ἔτσι
θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν κατηγορήσει γιὰ τραχύτη-
τα στὴν ἐξωτερικὴ παράσταση τοῦ στίχου του. Παρα-
μελεῖ τὴ μετρικὴ μουσικότητα σὲ βαθμὸ μεγάλο. Ἦ-
σως ἀργότερα συνταϊριστοῦν στὸ τραγουδι τοῦ τὰ
δυὸ ἀπαραίτητα : ἐσωτερικότητα καὶ ἐξωτερικότητα.

Κι ἀκόμα : ἡ ποιήσῆ του σὰ νᾶναι ψυχικὰ πρωτόγο-
νῆ. Δὲν ἔχει ξεχυθεῖ στὸ λαβύρινθο τῶν λεπτῶν, τῶν
νταντελλένων αἰσθημάτων, ὅπως τῶχει κάνει στὸν ὀ-
πέρτατο βαθμὸ ὁ κ. Λάμπρος Πορφύρας. Μόνο κά-
που κάπου εἶδα θραυὰ τέτοια σημάδια, ὅπως στὸ τρα-
γουδι τοῦ «Δάρνη μου !» πού εἶναι ἴσως καὶ τὸ μου-
σικώτερο τῆς συλλογῆς του.

ΓΙΑΓΚΩΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

διὰ τοῦς κ. κ. Ὀδοιτοίτρους

Ὁ Οἶκος «LABARBERA» I. ΚΑΝΑΡΗ & Σία
ὁδὸς Σταδίου 3 γνωστοποιεῖ ὅτι ὁ ἐν Λονδίνῳ οἶκος

CLADIUS ASH & CIE

ἀνέθεσεν αὐτῶν διὰ Συμβολαίου τὴν ἀποκλειστικὴν
πώλησιν καὶ ἀντιπροσωπείαν τῶν εἰδῶν του διὰ τὴν
Παλαιάν, Νέαν Ἑλλάδα καὶ Σμύρνην.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Falt. Δὲ θυμούμαστε πιά, ὡστόσο, τὸ πρῶτο καὶ τὸ
δεύτερο, ἀρκετὰ καλά, καὶ ἴσως τυπωθοῦν ἀργότερα. Ἡ
ἀπάντησῆ μας, στάλλο πού μᾶς ρωτᾶς, εἶναι πῶς ἂν ἔχεις
κάτι μέσα σου, τὸ κατὶ αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ πάθῃ τίποτα ἂν
ριχτεῖς σὲ μιὰ ἐπιμέλεια ἀπὸ τίς πραχτικῆς. Τὸ ἐναντίον
θὰ δυναμώσει.—κ. Σ. Ζαρ. Στὴν ἀρχὴ κατὶ λές, μὰ ὕστερα
ἀπὸ τὸν ἔχτο στίχο, τὸ πήρε ὁ διάλογος καὶ τὸ σήκωσε!—
κ. Ἄγγελος Καφέτα. Ἡ πρώτη στροφή, ἀρκετὰ καλὴ καὶ
τὴν τυπώνουμε :

Στῆς ἀνδισμένης μυγαλιᾶς τὸ ῥίζωμα σὰ γέροντα
τὸ παθιασμένο μου κορμί, στῆς θλίψῆς τοῦ σκοτάδι,
νοσταλγικά στὸ ἐρμόσπιτο τοῦ λογισμοῦ σὴν φέροντα
τὸ πρῶτο τῆς ἀγάπῆς μᾶς μενεξεδένιο βράδι.

Οἱ ἄλλες στροφῆς χρειάζονται ἀβαρία καὶ δούλεμα.

κ. Ἄπελ. Τὸ διαβάσαμε κ' ἐμεῖς σὲ μιὰν ἀποιομα-
τινὴ φημερίδα πῶς βρέθηκε μέθοδος νὰ θεραπεύεται ἡ
ἀφασία. Τὴν πνευματικὴ ἀφασία μερικῶν διανοούμενων
ποῖος θὰ τὴν θεραπεύσῃ ;—κ. Κουφοκριτικό. Πρὸς τὸ παρὸ
ὁ νεαροῦ ποιητῆς δὲν εὐκαιρεῖ νὰ γράψῃ καινούρια κριτικῆ.
Παλεύει νὰ διορθώσει τίς ὀνομαστικῆς ἀπόλυτας πού ἔχουν
οἱ μετάφραστές του καὶ δὲν τὸ καταφέρνει.—κ. Σβλκ. Δὲν
ξαίρουμε κανέναν κριτικὸ Π. Γλ. Ἰσως νὰ εἶναι κανένας
ἄλλος πού δυσκολεύτηκε νὰ βγεῖ μὲ τὸ ἀληθινὸ ὄνομά του.

ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

La Revue Critique (10 τοῦ Ἀπριλίη 1921).—
Περιεχόμενα : Ἀντουάν ντε Ταρλέ «Ἡ πληρωμὴ τῆς
Γερμανίας καὶ τὰ οικονομικά μας». — Ζάν Λονιόν
«Ἡ ἑλληνικὴ αἴγλη». — Ζάν Ρενώ «Ὁ Λουὶ Μερ-
σιέ, ποιητῆς». — Ἀνρὺ Μπαντού «Τὸ μάθημα τοῦ
δέντρου». — Ἀλιπέρ «Ἐπιθαλάμιος», ποίημα. — Λουὶ
Τομάς «Οἱ γραμμῆς τοῦ χεριοῦ» κλπ.

Mercure de France (15 τοῦ Ἀπριλίη 1921).
Περιεχόμενα : Τζῶν Καρπαντιέ «Ἡ βρετανικὴ ποί-
ηση καὶ ὁ Μπαντελαίρ». — Πῶλ Κλωντέλ «Στὴ μνή-
μη τοῦ ἀββᾶ Φονταίν», ποίημα. — Βικτώρ Σεγγαλέν
«Ἡ ἔδρα τῆς ψυχῆς», νουβέλλα. — Ζυλ Μαρσάν
«Μαρσελίν, Βαλμόρ καὶ Γκυστάβ Καρπαντιέ, ἀνεκδο-
τὰ γράμματα». — Λεόν - Πιερ Κέντ «Ἐρωτικὴ ἀπο-
ποίησῆ» ρομάντζο. — Ἐπιθεώρηση τοῦ δεκαπενθῆ-
μερου, κτλ. κτλ.

Der Neue Mercur τοῦ Μονάχου (Ἀπριλίη).
Μένδελσον Μπαρθόλδου «Ὁ Πύργος τῆς Βαβέλ καὶ
τὸ Στρογγυλὸ Τραπέζι». — Φρίδριχ Σίμπουργκ «Ὁ
καταραμένος κλέφτης». — Φρίδριχ Λεοπόλδ «Ἄνθ
ποιήματα». — Μάξ Πικάρ «Ὁ τελευταῖος ἄνθρω-
πος». — Ἀλφρεδ Ντόμπλιν «Ὁ Ἐπικός», ἡ ὕλη του
καὶ ἡ κριτικῆ.»

ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΑ

Ἡ «ΝΙΟΤΗ»,
ΜΗΝΙΑΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ ΔΡ. 15
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ : Ρ. Ρ. — Π Α Τ Ρ Α